

Eliza Puričeli Gvera

Minerva Mint

Legenda o gusaru Crnom Bartu

Ilustracije Gabo Leon Bernštajn

Prevela Biljana Kukoleča

 vulkančić

Beograd, 2014.

Pembrouz i okolina

1. VILA LUČERTOLA	9. ŠKOLA
2. KROULI HOL	10. GILBERTOVA KUĆA
3. KRIJUMČARSKI SVETIONIK	11. TORANJ SA SOVAMA
4. RIBLJA KRLJUŠT	12. AGATINA KOLIBA
5. POŠTA	13. ZAMAK TINTADEL
6. BON TON	14. KRČMA KOD USAMLJENOG PIRATA
7. ORDINACIJA DOKTORA DŽERALDA	15. STARA KUĆA UZDAHA
8. CRKVA	16. UDRUŽENJE RIBOLOVACA

A decorative, hand-drawn style frame with a scalloped, cloud-like border. The frame is outlined with a solid line and a dashed line, and it contains the title text.

Šta se događalo do sada...

Minerva Mint ima devet godina i stanuje u oronuloj kući na vrhu jednog grebenau Kornvolu. Ne zna ko su joj roditelji, jer je kao beba zaboravljena u putnoj torbi na stanici Viktorija u Londonu. Srećom, pronašla ju je Džeraldina Flops, energična čistačica koja sada živi s njom, kao starateljka, u Vili Lućertoli.

Torba u kojoj je Minerva pronađena bila je izrađena od veoma kvalitetne kože, i na njoj su na mesinganoj pločici bili urezani inicijali MM. Torba je izgledala kao da je proputovala velikim delom sveta, jer je bila oblepljena nalepnicama sa slikama egzotičnih gradova. Torba je bila u Egiptu, Pekingu, Timbuktuu, pa čak i na Tahitiju!

U torbi se, pored male Minerve, nalazila i jedna veoma debela knjiga (Opšta enciklopedija, tom IV, od slova M do P), koverta sa zagonetnim tekstom adresirana na izvesnog Septimusa Hodža, i vlasnički list kuće u Kornvolu sa pečatom u vidu figure guštera. Sve su to naznake koje ukazuju na Minervin identitet. Kada je napunila devet godina, Minerva je počela sama da istražuje tajnu svog porekla, a usput je pronašla i pomagače: svoje nove prijatelje, Ravija i Tomazinu.

Zajedno sa njima odgonetnula je tajnu pisma upućenog Septimusu Hodžu i pronašla kutijicu sakrivenu u kuhinjskom zidu u Vili Lučertoli. Na poklopcu kutije bio je nacrtan naheren toranj i bile su ispisane dve reči: Ordo Noctuae, što znači „Družina snežnih sova.“ Tako je malim junacima ove priče palo na um da osnuju svoju tajnu družinu. Imaju čak i sopstveno skrovište – toranj identičan onom koji je nacrtan na kutijici, a imaju i zadatak pred sobom: da razreše tajnu Minervinog porekla. A u Kornvolu, mada je mestašce u kojem žive naizgled mirno, uvek ima nekih događaja koji ih prosto mame da se umešaju...

1

Savršena zamka

Zvonce je pomamno odjekivalo: *Ding! Ding!
Ding!*

„Spustite me, i to smesta!“, zavapio je Ravi.
„Znate da nikako ne podnosim visinu!“

Dečaku je jedno stopalo bilo vezano konopcem, koji je bio prebačen preko grane drveta, a glava mu se ljuljala na oko metar iznad zemlje.

„Ura, upalilo je!“, povika Minerva oduševljeno.

Ravi se izbekeljio – uopšte nije delio oduševljenje svoje najbolje drugarice. Bilo mu je, štaviše, vrlo mučno da tako visi. Prekrstio je ruke i progundao: „Dakle, hoćete li da me spustite ili nećete?“

„Kazala sam ti da će ovo uspeti“, promumla Tomazina ne obraćajući pažnju na njegove reči. U ruci je držala otvorenu knjigu i nije skidala pogled s jedne stranice. „Sve je baš isto kao na ovoj slici, zar ne, Minerva?“

„Hej, upozorio sam vas da mi je već pomalo muka...“, zakuka Ravi.

Minerva okrenu stranicu. „Hmm... položaj je istovetan“, saglasi se ona. „Samo što je na slici ispod figure žrtve još i jarak sa otrovnim zmijama...“

„Nažalost, u Kornvolu nema zmija otrovnica“, uzdahnu Tomazina.

„Što je mnogo – mnogo je“, pomisli Ravi. „Hej, dosta ludiranja, dosadilo mi je da visim u ovom položaju! Videli smo da ta zamka radi, a sada me lepo oslobodite!“, glasno se pobunio.

Devojčice se zgledaše.

„Šta kažeš – da ga oslobodimo?“, upita Tomazina.

„Ako to ne učinimo, doveka će ovako visiti“, odgovori Minerva pogledom obuhvativši okolinu.

Nalazili su se u potpuno pustom predelu. Bili su, zapravo, usred Bodminove pustare – u najzabačenijem

Poglavlje 1

i najpustijem delu Kornvola. Dokle god je pogled dopirao, videli su se samo brežuljci prekriveni vresom i prošarani cvetićima, sa ponekim sasušenim drvcetom tu i tamo. Vetar je duvao veoma jako – kao da želi da počupa sve na svom putu i ostavi samo sivo kamenje koje je ponegde formiralo čudnovate prirodne skulpture, dodatno uobličene čestom kišom. Bilo je vrlo malo staza, naselja nigde na vidiku, nego samo pokoja ruševina ili okno napuštenog rudnika. Jedini stanovnici tog kraja bile su ovce i divlji konji, poneka divlja patka, ptice selice i žabe.

„Prestanite da brbljate i spustite me!“, zaurla opet Ravi izvijajući se poput jegulje.

„Nećemo ako nam se tako drsko obraćaš“, odgovori mu Tomazina.

Ravi je prostreli pogledom. Stalno se svađao sa njom. Pre nekoliko dana na um joj je pala luda zamisao da naprave zamku koju je videla na slici u jednoj od svojih omiljenih avanturističkih knjiga. „Moramo nekako da zaštitimo naše skrovište“, navaljivala je. U početku je Raviju sve to zvučalo kao dobra zamisao, ali nije znao da će prvi on oprobati

Savršena zamka

zamku. Istini za volju, izvlačili su slamke. Tomazina je ubrala tri travke i stisnula ih u pesnicu. Samo, Raviju bi uvek nekako pripala najkraća, a tako se desilo i tog popodneva.

„Ne mogu više da se bakćem sa tvojim zamka-
ma“, promumlao je dečak.

Oprobali su sve vrste zamki: one sa poklopcem koji pada, zategnute omče, rupe u tlu prekrivene granjem i lišćem...

„Hmm“, promumla Minerva, osećajući obavezu da se umeša i umiri dvoje prijatelja. „Znaš i sam da moramo da se branimo od Gilbertove bande“, podseti ona Ravija. „Gilbert sada nije ovde, ali će se uskoro vratiti, a mi ćemo do tada biti spremni za njega.“

„Nije nam on jedini problem“, dodade Tomazina. „Skrovište Družine snežnih sova mora biti savršeno zaštićeno.“

„Dobro, onda sledeću zamku isprobavaj sama!“, odseče Ravi. „Ne želim više ni da čujem za to.“

Tomazina spusti knjigu u elegantnu torbicu koju je uvek nosila sa sobom, izvuče iz nje makaze i

Poglavlje 1

preseče konopac kojim je bilo obuhvaćeno Ravijevo stopalo.

„Ne... priček...“, promuca Ravi. Ali nije uspeo da dovrši rečenicu jer je tresnuo na zemlju kao džak krompira. Na svu sreću, survao se na žbunić vresa koji je malo ublažio njegov pad.

„Namerno si to uradila!“, vrisnu Ravi sav besan, uspravljajući se.

Tomazina lako slegnu ramenima. „Mislila sam da želiš da te oslobodimo.“

„Šta kažete na jednu malu užinu?“, predloži Minerva pre nego što su Ravi i Tomazina stigli da se posvađaju.

Taj predlog je imao magično dejstvo: stalno kretanje i svež vazduh u prirodi izazivali su kod dece pravu vučju glad.

Ponovo su zategnuli konopac sa zvoncetom po zemlji i prikačili ga za mehanizam koji će povući konopac uvis ako ga neko nagazi. Tako bi mogući uljez bio trenutno zarobljen. Zatim krenuše prema skrovištu – bokastom tornju koji se nazirao iza najbližeg brežuljka. Toranj sa sovama, kako se

zapravo zvao, verovatno je dobio ime po sitnoj sovi okruglih očiju urezanoj u kamen iznad ulaznih vrata tornja.

„Hoćemo li da se trkamo i da vidimo ko će prvi stići?“, predloži Minerva. Prostranstvo pustare oko njih izazivalo ih je da potrče.

„Evo me!“, viknu Tomazina i spremno jurnu prema tornju.

„Ne važi se, nisam još rekla da krećemo!“, pobuni se Minerva i pojuri za drugaricom trudeći se da je sustigne.

Ravi pođe za njima laganim hodom, masirajući usput mesto koje je udario pri padu. Pritom je pomno posmatrao svoje dve šašave drugarice.

Minerva je bila u prednosti i jurila je kao strela, vičući i mlatarajući rukama i nogama kao pomahnitala. Bila je dobra trkačica i atletičarka: jurcala je, pentrala se po drveću kao veverica, plivala kao riba i nikada se nije zamarala. Sve je to sama naučila i bila je u stanju da se snađe u svakoj situaciji. Nije se plašila baš ničega – čak ni saznanja da nema roditelje, mislio je Ravi posmatrajući njene crvene

Poglavlje 1

uvojke koji su lepršali na sve strane dok je jurila kroz pustaru.

Tomazina ipak nije želela da joj pruži preveliku prednost. Raviju nikako nije bilo jasno kako devojčica uspeva da trči u uskoj haljinici nakićenoj tračicama i volanima, i u lakovanim cipelicama sa šnalom. A ona je ipak jurila kao vetar – uvek besprekorno doterana i elegantna – i ostajala je do kraja avanture bez ijedne mrlje ili nabora na odeći.

„Prva sam!“, ciknu Minerva i baci se na zemlju pred samim ulazom u toranj.

Deca su lepo sredila svoje novo skrovište i bila su veoma ponosna na to. Prizemlje tornja je još uvek bilo prazno, ali kada biste se krivudavim stepenicama popeli do prvog sprata, ambijent je bio mnogo prijatniji i sve je delovalo veoma udobno. Sve što im je bilo potrebno doneli su u toranj na biciklima: kožne vrećice, baklje, petrolejku, dvogled. Tu su bile i vindjakne i gumene čizme, kao i jedno sanduče sa priborom za prvu pomoć. Opremili su se i sa tri praćke koje je Minerva sama napravila.

Nije im nedostajao ni osnovni pribor za čišćenje skrovišta.

„Auhh!“, zakuka Ravi i sruči se na jastuk pre-svučen somotom i svilom, koji je ležao na podu. Naime, Tomazina je donosila jedan po jedan takav jastuk iz bogate kuće svojih roditelja.

„Želite li malo hleba i sira?“, upita Ravi otvara-jući izletničku korpu u kojoj su držali namirnice.

Devojčice sedoš kraj njega i namazaše lep, kre-mast domaći sir uvijen u listove koprive, na veli-ke kriške crnog hleba. Halapljivo su jeli, zalivajući hranu sokom od ribizle.

Unaokolo su bile poredane razne avanturističke knjige koje je donela Tomazina, kao i stari brojevi lokalnog lista *Korniš gardijan*. Nabavili su i jedan stari tranzistor – pravi antikvitet koji je hvatao samo *Pirat FM* – njihovu omiljenu radio-stanicu koja je prenosila razne neobične zanimljivosti.

U tom trenutku tranzistor je bio uključen i čula se neka laka muzika koja je odzvanjala među prasta-rim zidinama tornja. Ali te zvuke odjednom prekinu ozbiljan glas spikera koji saopšti sledeće: *Poznati*

Poglavlje 1

kriminalac Kain Nort, sinoć je pobjegao iz zatvora sa najvišim stepenom obezbeđenja u Darkmuru. Budite oprezni jer je veoma prepreden i opasan. Upozoravaju se stanovnici čitave okoline da budu oprezni i da se drže podalje od njega... A sada, sledi vremenska prognoza...

Minerva isključila radio i pogleda drugare. Lice joj je bilo svo umazano krem-sirom. „Hej, negde sam već čula to ime“, povikala ona. „Bilo je u novinama koje je danas za doručkom čitala gospođa Flops.“

Tomazina odmah izvuče iz torbice primerak *Korniš gardijana* od istog dana. Na prvoj strani je velikim slovima bilo ispisano ime *Kain Nort*, a tu je bila i njegova fotografija. „U pravu si, to je taj tip.“

„Majko mila, kakva gadna njuška“, promumla Ravi sav naježen.

Minerva je zamišljeno zurila u fotografiju. „Darkmur uopšte nije daleko odavde“, prošaputa ona. „Pitam se da li...“

Tomazina se odjednom ozari. „Hoćeš li da kažeš da bi to mogao biti novi slučaj za Družinu snežnih sova?“, povikala tapšući rukama. „Mogli bismo da

ga uhvatimo i predamo policiji!“ Njeno nežno lice, okruženo plavim uvojcima, treperilo je od nestrpljenja. U poslednje vreme bilo joj je veoma dosadno... Sredili su skrovište, ali nimalo nisu napredovali po pitanju razrešenja tajne Minervinog porekla. Osećali su se kao u ćorsokaku. Više puta su proučili sve indicije i predmete iz putne torbe u kojoj je Minerva svojevremeno pronađena na stanici Viktorija, ali ništa nisu postigli.

Ravi preblede kao duh. „Valjda ne mislite da krenete i u lov na opasne kriminalce, je li tako?“

Kao da je i Minerva pala u iskušenje. „Pa, mogli bismo barem da...“

„Ni govora!“, dreknu odlučno Ravi. „Zar niste čule šta su upravo kazali na radiju – reč je o *opasnom* kriminalcu...“

„Pa i to je bolje nego da ne radimo ništa, zar ne?“, prigovori Tomazina. Nije mogla da provede nijedan dan bez nekakve nove avanture. Svaki čas je gledala kroz prozor kao da očekuje da ugleda opasnog begunca koji dolazi da prekine monotoniju njihovog svakodnevnog života.

Poglavlje 1

Kroz prozore tornja pružao se prekrasan pogled: na zapadu se videla atlanska obala i zamak Tintadél, koji je, kako se veruje, nekada pripadao kralju Arturu; bila su tu i mračna brda Hajscura, a u daljini se video Braun Vili – najviši planinski vrh Kornvola. Da bi se stiglo do njega bilo je potrebno dobrih pet sati hoda, boca vode, topla vindjakna i solidne planinarske cipele.

„Tako priželjkujem da se desi nešto zanimljivo“, prošaputa Tomazina zureći u prekrasni vidik.

I zaista se u tom času desilo nešto zanimljivo. *Ding! Ding! Ding!*, oglasilo se alarmno zvonce.

Tomazina skoči na noge i zagleda se u Minervu. „Neko je upao u našu zamku!“